

Snacka om mara...

Sprang hela stafetten själv – 22 tuffa mil på två dagar

I Västerbotten kommer han för alltid att vara känd som den glade och extremt tunnhårige göteborgaren, som alltid springer med en rosa panter på huvudet.

I Österbotten kommer Lennart Hansson däremot att återfinnas i historieböckerna som den förste som klarade av att ensam springa de 22 milen mellan Kristinestad och Jakobstad i West Coast Race – Västkostloppet.

– Men det var en pärs. En sån där sak som skiljer männen från pojkar.

Några dagar efter målgången i Jakobstad har han inga problem att skratta åt det hela och han har redan börjat se fram emot första träningspasset efter kraftprovet i österled.

Finnish West Coast Race är något av den finska motsvarigheten till Vindelälvsloppet, det är bara lite kortare och lite mindre. Det löps i två dagsetapper och de 22 milen är uppdelade i 20 sträckor. Däremot har aldrig de finska arrangörerna lyckats nå de breda löparmassorna. Trots att det i år var 10-årsjubileum kom inte mer än 82 lag till start och det har heller aldrig varit just mer än 100 lag med.

Det var en anledning till att Lennart Hansson fick frågan om han inte kunde komma och springa West Coast race ensam.

– Det var tydligen ingen som hade lyckats med det förut och en finländare vid namn Alf Granvik frågade mig på Vindelälvsloppet förra året om jag inte kunde komma och springa 22 mil tillsammans med honom.

Rolig historia?

Nu har aldrig Lennart Hansson varit en som ryggat för utmaningar. Löpning har han alltid älskat och fort springer han om han vill, en halvmaran klarar han lätt på 1.10 och några minuter. Men 22 mil?

– Jag har tidigare gjort två stycken 10-milslöpp i Trollhättan och de gick riktigt bra. Det loppet springs ju 16 varv på en varvbana. Därför tog jag med en massa vykort och vid varje varvning skrev jag ett vykort. Det uppmärksammades av speakern som då fick mig att berätta en historia varje gång jag passerade. Det uppskattades av publiken och varje varv sprang jag och tänkte på vilken historia jag skulle berätta. Det gjorde att löpningen inte blev så tråkig.

Någon sådan förströelse hade han inte i Finland. Vykorten fanns med, men "mer än tio skrivna" blev det aldrig.

– Första dagen sprang jag tillsammans med Alf Granvik, men han är vegetarian och fick i slutet av dagen akut salt- och vätskebrist. Han tog sig visserligen i mål första dagen en stund efter mig, men han fick läggas in på sjukhus och låg på intensivvård ett par dagar, berättar Lennart.

Sjöng brudens lov

Från deltagarna i loppet fick Lennart en hel del stöd i sin kamp mot kilometerna, men det räckte inte så länge.

– Nej, jag startade ju någon timme tidigare varje morgon, men sen blåste ju hela fältet förbi mig på 90 minuter. Jag vågade ju inte hålla så hög fart...

Men Hansson från Mölndal och Göteborg är ju en man med glimten i ögat, och när han en mil från första etappmålet i Vasa såg att det var ett stort bröllop i byn – då kunde han inte låta bli att titta in.

– Där satt det 200 gäster, och jag begärde ordet och utbringade en skål för brudparet. Alla gästerna såg så glada ut och brudparet var så lyckligt, jag fick verkligen folkets jubel. Sen sprang jag vidare till Vasa.

Det tog Lennart 15 timmar och 20 minuter att springa första dagens 12 mil. Men trots att han tillryggalagt mer än halva sträckan, hade han inte klarat av ens hälften av pärsen.

Världens endorfinkick

– För det första gick det inte att sova på natten. Då man springer så länge får man världens endorfinkick och blir hur pigg som helst. Tre timmars sömn var väl allt jag fick. Och på morgonen var det hur stelt som helst i benen.

Det var i det läget alla som tidigare försökt sig på bedriften att springa hela loppet brutit. Men inte Lennart Hansson. Han stapplade iväg tidigt på morgonen – trots att musklerna var som cement, trots att hälsenor närmade och att ljumskarna var på väg att bli inflammerade.

– Att bryta fanns inte i min sinnevärld.

Att springa 22 mil är emellertid lite av att spela rysk roulette med sin kropp. Hur mycket ska den orka?

– Det värsta var nog att jag inte orkade tömma magen. Jag kände att jag behövde göra det, men då jag satte ned bredvid vägen kunde jag inte krösta fram något. Så jag var tvungen att

FOTO: BERTIL WALLIN

15 mil löpta, 7 kvar. Lennart Hansson kämpar sig framåt mot Jakobstad, det ena steget mödosammare än det andra. Längst fram på de gula tävlingsskorna tittar tårna fram och till höger försöker före detta finländska skidlandslagsmannen Mats Slangar från Nykarleby hjälpa till med uppmuntrande tillrop.

springa med allt i magen. Vid ett tillfälle la jag mig att sova i fem minuter, sen väckte mina medhjälpare mig. Men det var en välbehövlig vila.

Och där stapplade han fram, Lennart Hansson. Med sin Rosa Panter på knoppen, och med sina gula tävlingsskor med hål längst fram så att tårna stack fram. För trots att han sprang 22 mil, valde han tunna tävlingsskor.

Speciella skor

– Det är de bästa skor jag haft. Och jag är en som anser att det inte är bra med alltför stötdämpande skor. De är uppbyggda i hälen och kopplar därmed bort den mest stötdämpande delen i kroppen – framfoten, hävdar Lennart.

Mängder av skofabrikanter och kroppsvetare lär säga emot honom på den punkten, men Lennart tog sig i alla fall fram till Jakobstad. Andra dagens tio mil tog 15 timmar i anspråk.

– Ja, jag skäms lite över att det tog sån lång tid, men jag var nog egentligen inte tränad för distansen.

Historisk är han i alla fall nu

och reklam har han gett åt West Coast race. Finsk radio intervjuade honom både före och efter bedriften.

Längtar till Ammarnäs

Men själv går Lennart nu och längtar till Vindelälvsloppet.

– Ja, det är ju årets grej. Det sa också alla i Finland, att Vindelälvsloppet är årets roligaste tävling.

Och i år kommer han inte ensam för att springa med Dala-sjö, i år ska han ha sina Göteborgare med sig.

Vilka sträckor han ska springa har han emellertid inte en aning om.

– Nej, jag är bara ansvarig för att se till att få ihop ett lag. En kille som heter Nils Gunnarsson är enväldig när det gäller att fördela sträckorna. Jag får ta vad jag får.

Men Lennart skulle nog vågra en sträcka på 22 mil.

– Det gör jag aldrig om!

GUNNAR
FALCK

